

Glosy a aktuality.

Ústředí československých právníků konalo dne 10. února 1937 v budově Právnické fakulty v Praze valnou hromadu, která byla velmi čteně navštívena. Na této valné hromadě byl jednohlasně opětovně za předsedu zvolen děkan Právnické fakulty university Karlovy v Praze univ. prof. JUDr. Václav Hora. Místopředsedy byli zvoleni: náměstek prokurátora JUDr. Stanislav Čáslavský, president Advokátní komory v Praze JUDr. Antonín Klouda, president Notářské komory JUDr. Jaroslav Ponec, ministr m. sl. JUDr. Václav Schuster a ministerský rada JUDr. Ota Kučera. Vyvrcholením valné hromady byla přednáška senátního presidenta Nejvyššího soudu v. v. Václava Cíchy »Poměr občanstva k soudům a úřadům jako nositelům veřejné moci (čím živena a oslabována je důvěra v ně).« Pochopení odborné veřejnosti pro myšlenku Ústředí československých právníků jest patrno z té skutečnosti, že v posledním správním roce 1936 počet členů se zdvojnásobil a jmění Ústředí značněji vzrostlo.

Platí tříletá promlčecí lhůta také pro nárok podle § 1042 obč. zák.?

Vzhledem k tomu, že případ není tak řídký, bylo by lze očekávat, že tato otázka jest nepochybnou a judikatura konstantní, avšak není tomu ve skutečnosti tak.

Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí z 23. VI. 1931, č. j. R II 172/31, č. 10.899 sb. n. s. nalezl, že pod § 1489 obč. zák. nespadá pohledávka nákladu, vynaloženého za jiného, a proto také, že takovýto žalobní nárok nepodléhá promlčení podle § 1489 obč. zák. Tento co do své všeobecné formulace nesprávný názor byl opraven

teprve v rozhodnutí ze dne 6. XII. 1934, Rv I 246/33, č. 14.009 sb. n. s., v němž se praví, že sice nárok opřený o důvod § 1042 obč. zák. se pravidelně promlčuje ve 30ti leté lhůtě podle § 1479 obč. zák., avšak jen tehdy, nestanoví-li zákon pro jistý druh těchto závazků jinou promlčecí lhůtu.

Důsledně proto také již Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 7. IV. 1936, Rv II 220/36, č. 15.113 sb. n. s., nalezl právem, že tříletá promlčecí lhůta podle § 1486, č. 3 obč. zák. platí také pro ošetřovatele a poskytovatele výživy na náhradu nákladů ošetrovacích a vyživovacích podle § 1042 obč. zák. vznesený proti osobě povinné podle zákona k ošetřování nebo výživě.

V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud výslovně uvádí: »Na judikát č. 81 ze 17. XII. 1873, Gl. U. 5177 nelze se odvolávat, poněvadž nové znění § 1486, č. 3 obč. zák. bylo stanoveno 3. dílčí novelou z roku 1916, čímž nastala změna v právu před tím platném.«

Bylo by také nejen v pravdě nepřiměřeným, ale i násilným výkladem zákona, aby hlavní, primérní nárok se promlčoval, jak tomu je, ve lhůtě 3leté, a nárok regresní, odvozený, subsidiární až ve lhůtě 30leté (na což také rozhodnutí č. 15.113 případně poukazuje). Jest proto nepochopitelné rozhodnutí z 23. VI. 1936, č. Rv III 319/36, č. 15.320 sb. n. s., v němž názory, vyslovené v citovaných rozhodnutích č. 14.009 a 15.113 v pravém slova smyslu se staví na hlavu a nalézají se právem, že náhradní nárok, plynoucí z § 1042 obč. zák. nepodléhá tříleté promlčecí době, v níž se řádné vyživovací příspěvky promlčují, ale jen 30ti letě-